FIZIKAI INFORMATIKA

Dr. Magai István
www.magai.eu
2026. október

1. ELŐSZÓ

A kvantummechanika művelői úgy akarnak az összetett, és ezért méretben is nagyobbnak látszó rendszerek felé terjeszkedni, hogy jobb híján, misztikusnak nevezett sejtéseket, összefonódásokat, kvantum-súrlódást, szuperpozíciót, kvantum teleportációt vetnek be a makró rés betömésére. Ezek a vadabbnál-vadabb ötletek azt bizonyítják, hogy valami meghatározó elem még hiányzik a reális eseményeket is magába foglaló elméletekből. Legalább a humorérzékük nem veszett el!

A makró, vagy kontinuum alapú fizika pedig a kvantumokkal azért van bajban, mert nem tudja beilleszteni az energia mérlegekbe a kvantáló eseményeket, elemeket. Amit nem lehet referencia, vagy inercia rendszerekben vizsgálni, az már nem is szalonképes a relativisztikus modellek, tér- és téridő elméletek számára. Pedig az ismert világegyetem több, mint 90 százaléka kvantáló hidrogén és hélium molekulákból, atomokból, ionokból és plazmából áll. Elég nehéz ezt a folyton változó halmazt konzisztensen energiamérlegekbe gyömöszölni.

Ha egy energiamérlegbe bevezetünk egy virtuális, tehát fizikailag nem létező matematikai tényezőt, állandót, eljárást, akkor a származtatott mennyiségek és egyenletek is virtuálissá válnak. Az így létrejött virtuális mennyiségek elszakadnak a fizikai valóságtól, és csak fiktív korrekciók vég nélküli sorozata képes közelíteni az elméleteket a valós események leírásához. Ilyen körülmények között a matematika önálló, teremtő életre kel a virtuálissá görbített világban.

Ha nagyon kell, akkor rejtett, vagy sötétnek nevezett energiát, entrópiát, kozmológiai- és egyéb állandókat illesztenek az anyag és energia egyenletekbe, de köztudott, hogy ez közel sem konzisztens megoldás. Az ilyen modellek csak valamiféle iránymutatásra alkalmasak. Az entrópia a termodinamika kedvenc mennyisége, de nem tudja konzisztensen lefedni az energiamérlegekben tátongó űrt.

Bele kell törődnünk, hogy ha száz évig így működött az elméleti fizika, akkor így is marad? Ha jobban belegondolunk, lehetséges, hogy a kvantummechanikának és a kontinuummechanikának ugyanaz a hiánybetegsége okozza a modellépítési problémákat?

Álláspontunk szerint, mindkét esetben, a kvantálási/fizikai információ az elméletekből hiányzó alapmennyiség. Ennek bizonyítására a kvantálási információnak az alábbi fogalmakhoz, területekhez fűződő viszonyát tisztázztuk: tér, idő, téridő, információ kombinálódás, kvantálás, kinetikus energia, ismétlődő rugalmas ütközések, sokelemes/összetett rendszerek, termodinamika, kapcsolatok rendszerek és személyek között, távolodás, közeledés, összefonódás…

2. AXIÓMÁK KITÉRŐ PÁLYÁKON

Jelen íráshoz egyrészt azért nem csatolunk részletes irodalmi hivatkozásokat, mert jól ismert fogalmakból, elméletekből, axiómákból kiindulva, a formállogika szabályai szerint érvelve fogalmazzuk meg a saját ötleteket. Másrészt azért sem csatolunk irodalmi hivatkozásokat a fizikai információval kapcsolatos megállapításainkhoz, mert nem találtunk releváns, pozitív írást a sok ezer cikk áttanulmányozása során. Az azokban említett információ távol áll attól, amit fizikai információnak nevezünk.

A kontinuummechanika úgy bezárta/körbehatárolta az anyag- és energiamegmaradási elvekkel a vizsgált világot, hogy abba nem fér bele a kvantálás, vagyis ismétlődő hatás, ütközés mechanikája, energetikája. Nem volt mit tenni, a rejtett energia (entrópia) címkét kapta az az energia, amely tartalmazta a részek kinetikus hőmozgásának összességét, de úgy, mintha mindegyik rész azonos időben kvantálna, ami eleve képtelenség. Az ismétlődő ütközések, kitérések, keringések nem darabolhatók fel időben és térben, mint azt a kontinuummechanika ekvipartíciós elméletei teszik.

Azért nehéz továbblépni, mert a még ma is népszerű termodinamika is kontinuummechanikai alapra épült, pedig ma már köztudott, hogy az ismert világegyetem kvantáló, pulzáló, rezgő, keringő részek összességéből áll, amelynek részelemei nem azonosan viselkednek. Az ekvipartició csak elméletben létezik. A hőmozgásnak nevezett kvantáló ütközések, rezgések sem egy időben történnek. Egymásra és a környezetre is időnként, eltérő hatást gyakorolnak. Nem lehet megvárni az utolsó ütközést is, és akkor megnyomni a megfigyelő stopper óráját, mert akkor ítéletnapig várhatnánk.

A kvantummechanika művelői az időtartamot, mint fizikai mennyiséget, leginkább az ebédszünetük hosszának méréséhez használják. (A kvantummechanikában az időtartam nem operátor, csak élettartam jellemző). Az időtartam értelmezése csak mélyíti a szakadékot a kontinuum alapú fizika és a kvantummechanika között. Ha ilyen töredezett az időmérésünk, akkor nem csoda, hogy minden esetben korrigálni, transzformálni kell az értékét a többi fizikai mennyiség származtatásához.

Ha a folyamatos tér és idő dimenziókból számolunk sebességet, frekvenciát, gyorsulást, tömeget, kinetikus és potenciális energiát, téridőt, akkor az alkotó elemek kvantálásából adódó, a folyamatosság elvével eltakart hatásokat figyelmen kívül hagyjuk. A számításaink emiatt nem a valóságot tükrözik. Az eltéréseket empirikus tényezőkkel, állandókkal, bonyolult eljárásokkal korrigáljuk, de ez csak számszaki és nem elvi korrekciót jelent a gyakorlat számára. Ilyen korrekciót igényelnek a népszerű relativitási elméletek is, ahol transzformációk és dilatációk egyre bonyolultabb szövevénye szükséges a valós folyamatok közelítő leírásához.

Fentiekből következik, hogy minden olyan fizikai modell, amely az időtartamot, az idő múlását tartalmazza, vagy operátorként felhasználja, nem tekinthető konzisztensnek, belső ellentmondástól mentesnek. Ez a megállapítás a legtöbb fizikust nem éri váratlanul, csak éppen nem szeretik hallani.

A kvantummechanika energiamérlegei jól felállíthatók. Az elmélet nem mindig tart lépést a numerikus és tapasztalati műveletek eredményeivel, de az egyedi eseményekkel nincs gond. A kvantummechanika napjaink sikertudománya.

Akkor jönnek a problémák, amikor több kvantáló, ismétlődő esemény egymásra hatását kellene feltárni. Ilyenkor kerül elő a titokzatosnak mondott kvantum-összefonódás, misztikus kvantum-súrlódás, a szuperpozíció, kvantuminterferencia, kvantum teleportáció… Ezek meg a makró fizika számára értelmezhetetlen fizikai jellemzők. A Schrödinger-féle paradoxon is a makró világba

próbálja áthelyezni a kvantumos jelenségeket, eléggé vitatható eredménnyel.

Évtizedek óta számosan igyekeztek beilleszteni az információt a fizikai rendszerekbe, de ez mindig fennakadt a korábbi energetikai mérlegeken. Sem a kvantumbit, sem az állapot ismerete, vagy az információbit sem hozott áttörést. Mindegyik kiszorult az energiamérlegekből, és csak sejtelmes utalások kötik az anyaghoz, energiához.

Konzervatív álláspont szerint a fizikai mennyiségek mérőszám és mértékegység nélkül nem lehetnek tagjai az anyag- és energiamérlegeknek.

Az sem zavarja a misztikus fizikusokat, hogy ha egy rejtett összefüggés bármit is meg tud határozni, vagy magyarázni a jövő számára, akkor annak anyagi és energetikai következményeinek is kellene lennie. (Anyagi következményen nem az X díjakért járó pénzjutalmat értjük.)

Arra kérdésre, hogy *„a fizikában hogyan értelmezik az információt”*, a GROK nevű AI ügynök a következőt válaszolta: *„John Archibald Wheeler híres mondása szerint a fizikai valóság legmélyebb szintjén az információ áll („it from bit”). A modern elméletekben (holografikus elv, kvantumgravitáció) a téridő maga is az információból „szövött” struktúraként jelenik meg.*

Összefoglalva: A fizikában az információt fizikai mennyiségként kezelik, amely:

- *entrópiával mérhető,*
- *energiához kötött (Landauer),*
- *kvantummechanikai szabályokat követ,*
- *és a fekete lyukak esetében is megőrződik.”*

A ChatGPT szerint: *„Lehet, hogy az, amit anyagnak és téridőnek nevezünk, egy mélyebb információs struktúra megjelenése?”*

Fentieket csak költői elmélkedésnek érdemes tekinteni a konzisztens származtatás hiányában.

Szerintünk ott téved az összes fenti információ-meghatározás, hogy struktúrákban, kontinuumokban és körülhatárolt ekviparticiós halmazokban gondolkodnak, és a kvantáló elemek együttesét nem a helyén kezelik. Kvantáló elem lehet atomi/szubatomi részecske, lehet makró rezgő elem és lehet kozmikus keringés, ismétlődő távolodás és közeledés más egységekhez.

Itt kell azt is kihangsúlyoznunk, hogy a kvantálás nem méretfüggő jelenség. A kvantálások tipikusan nem egyidőben és nem azonos helyen történnek, ezért az eredmény csak akkor tudjuk meghatározni, ha tudjuk, hogy mikor mi történt, történik.

Az események rendje maga a kvantálási információ, ami az anyagi rendszer részeleme. Ezt a rendet nem kívülről erőltetjük, hanem maga az anyagi rendszer folyamata eredményezi. Mi csak felismerhetjük, kombinálhatjuk és számolhatunk vele. Ez mérettől függetlenül érvényes mind a szubatomi, mind a kozmikus méretekre, meg arra is, ami köztük van. Az egyes kvantáló rendszerek lehetnek egymásba ágyazottak is.

3. ÁLTALÁNOS MODELL

Olyan fizikai modellt mutatunk be, amely a tér- és idő dimenziók, és a belőlük előállított téridő-kontinuum nevű matematikai termék helyett, a kvantáló elemi részek kinetikus energiájából kiindulva, valós mennyiségeket tartalmaz. Mind kvantumos, mind összetett rendszerben alkalmazható. (Nem keverendő össze a *„multiscale modelling”* néven ismert elméletekkel!)

Használatával valós, belső ellentmondásoktól mentes energiamérlegek építhetők fel. A legtöbb ismert, relatív mozgáshoz kötött fizikai mennyiség konzisztensen származtatható belőle.

Korábban idéztük, hogy az ismert világegyetemünk több, mint 90 százaléka hidrogén és hélium atomokból, molekulákból, ionokból, plazmából tevődik össze, amelyek egymáshoz képest mozognak, egymásnak ütközve visszapattannak. A mozgó részecskék az ütközéskor eltalált szomszédos részecskéknek kinetikus, vagy más néven, mozgási energiát adnak át, majd visszapattanva mozgási energiát vesznek át.

Általában az ütközés lezárultával, a kinetikus energia összmennyisége megegyezik az ütközés előttivel, és nem marad szabad potenciális energia az ütközés helyszínén. Az ütközéseknek tökéletesen rugalmasaknak kell lenniük, mert ellenkező esetben régen leállt volna a részecskék mozgása, és mi sem létezhetnénk a mai formánkban.

A szubatomi részecskék létrejötte és a kölcsönhatásai is kvantáló folyamat, ezért azt itt külön nem emeljük ki. Az atomok közti, a kvantáláson túli kölcsönhatások, átalakulások változtatnak ugyan a kinetikus energia átadásán, de a hőmozgásnak is nevezett kvantáló mozgás, vagy ismétlődő változás, továbbra is jellemzője marad az ismert anyagi rendszereknek. A szubatomi részecskék öröklik a kinetikus energiát a tömeg-energia egyenértékűségnek megfelelően.

Tömegen elsősorban olyan invariáns anyagmennyiséget értünk, amely a környezetéhez képest nyugalomban és mozgás közben is azonosan értelmezhető.

A kontinuum mechanikában megszoktuk, hogy a potenciális energiát tekintjük alapnak, és a kinetikus energiát csak ideiglenes játékosként kezeljük, amely egy idő után úgyis potenciális energiává alakul. (Lásd a termodinamika főtételeit!)

Fentiekkel ellentétben, mi a molekulák, atomok, és egyéb elemi részecskék mozgási energiáját tekintjük hosszú távon megmaradónak, míg az ütközések alatt létrejött rugalmas deformáció által tárolt potenciális energiát tartjuk ideiglenesnek, vagy átmenetinek.

Így az energiamérlegeinkből eltűnnek a rejtett, meg misztikusnak tartott elemek, tényezők, és helyükre bekerül a kvantálási információ, amely energiát érve valós fizikai mennyiség.

A gázmolekulák, atomok mozgását, ütközését, a hullámmozgást, vagy az égitestek keringését, az elemi részek ismétlődő mozgását, diszkrét maximum-minimum értékek ismételt felvételét, is kvantálásnak hívjuk. A kvantálás legismertebb, kézzelfogható esetei például a pingponglabda pattogása, az ingamozgás, a fény kibocsátás, a bolygók keringése, vagy a hangkeltés.

A kvantáláshoz tartozó információ nyitja meg a kaput az összetett világ felé, ahol már reális folyamatként tudjuk kezelni az ismétlődő eseményeket. Az összetett világ lehet szubatomi méretű, de lehet galaxis méretű is, ha több kvantálás előfordul benne.

4. ELLENÁLLHATATLAN INFORMÁCIÓ

Az *in**formáció*** kifejezésben a ***formáció*** tag arra utal, hogy a háttérben van olyan hordozó, aminek a formálása nem véletlenszerű, hanem valamilyen rendet, rendező elvet, vagy hatást hordoz és közvetít az elkövetkezők számára.

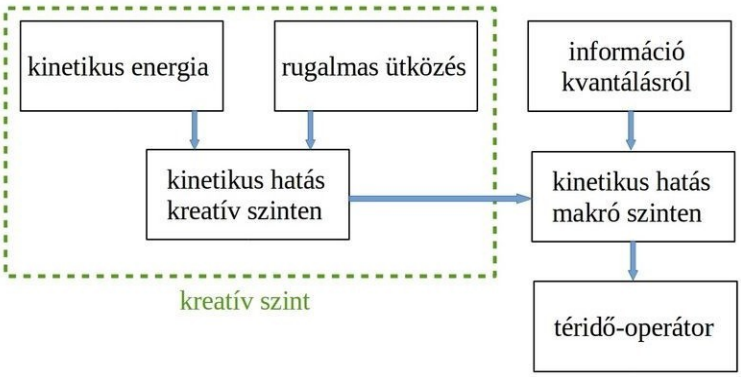
Abból a köztudott tényből indulunk ki, hogy az ismert anyagi világunk ütköző, keringő, gyorsuló, lassuló elemi részecskékből, atomokból, molekulákból, testekből, égitestekből épülve mozog, változik, (in)**formálódik.**

Egy asztalra ejtett pingponglabda is kvantál, amíg pattog, vagy egy bolygó is kvantál, amikor periodikusan kering a csillaga körül. Az egyes kvantálások a többitől jellemzően függetlenül történnek, de az egyes kvantálások környezetre gyakorolt hatása kombinálódik. A kvantálások nem úgy adódnak össze, mint az almák a kosárban, mert nem egy időpontban, és nem azonos helyen jönnek létre, mégis hatást gyakorolhatnak egymásra az információátadás és a kinetikus energia átadás útján.

Ezzel szemben, a kontinuummechanikának nevezett népszerű fizikai rendszer az alkotóelemek kvantáló mozgásából eredő egymásra hatását nem tudja kezelni. Az alkotó elemeket leltárba veszi, mint a kosár almát szoktuk. Az esetleges átalakulások során úgy tekint a részelemekre, mint egyenértékű részek véletlenszerűen elhelyezkedő halmazára, közegére, mintha mindegyik elemmel ugyanott, ugyanakkor, ugyanaz történne.

A valóságban a részelemek, vagyis az atomok és molekulák nem fagyaszthatók be egy pillanatfelvételbe, mert a környezetükhöz képest mozgási energiával haladnak, eltérő helyen és időpontokban ütköznek egymással, amely kölcsönhatások csak változási folyamattal ábrázolhatók. Mivel az ütközések nem egy időpontban következnek be, ezért az ütközések gyakorisága, és a gyakoriság változása is meghatározója a környezet felé mérhető eredő hatásnak.

Kvantálási alapesetben a kinetikus energiával mozgó molekula rugalmasan ütközik a környezetének. (lásd *1. ábra*) Ez a folyamat olyan kinetikus hatást hoz létre, amely a pontmechanika eszközeivel (például, Newton törvényei) konzisztensen leírható, számolható az adott helyzetben, amit **kreatív szintnek** nevezünk. A kreatív szinten még nem tudhatjuk, hogy a hatás makró szinten milyen lesz. (Makró, vagy összetett szinten a molekulák sokaságát magába foglaló méretet értjük.) A megelőző és az aktuális ütközések viszonyát és körülményeit az információ a kvantálásról hordozza. A makró szintű kinetikus hatás, amely a környezetet éri, már csak a **kvantálási információ** figyelembevételével értelmezhető.

1. ábra: Ütközési folyamat

A kvantálási információba tartozik az ütközések gyakorisága, a gyakoriság változása, és az ütközési folyamat hossza a szabad mozgáshoz képest. **Téridő-operátornak** nevezzük azt a hatást, amely akörnyezet felé megjelenik. Ebben már elválaszthatatlanul van benne a kreatív szintű kinetikus hatás és a kvantálási információ is.

Ha egy adott légtérben mozgó és ütköző (kvantáló) molekulák átlagos mozgási energiáját nem változtatjuk, de a molekulák közötti átlagos szabad ütközési távolság csökken, akkor ez a kvantálási információ változás, ami nem hordoz közvetlen kinetikus energia változást, makró szinten mégis nyomásváltozást okoz. Ez nem más, mint a környezet felé megjelenő potenciális energia változása.

A környezet felé megjelent többlet energia nem a semmiből keletkezett, hanem a kvantálás megváltozásának következménye, amelyet a kvantálási információ változása hordoz.

Ugyanolyan tömeggel és mozgási energiával pattogó molekula annál nagyobb nyomást fejt ki egy nyomásmérő felületére, minél gyakrabban történik ütközés.

A környezeti, makró szintű energiamérleg szerves része a kvantálási információ. A kvantáló elemeket tartalmazó rendszerekben nem beszélhetünk független anyagról, energiáról, információról. A kvantálási információt maga az anyag tartalmazza és örökíti át egy folyamat során, kvantáló eseményről-eseményre.

Minden, ami pattog, ütközik, kering, sugárzik, vonz és taszít, vagyis a teljes ismert világegyetem, tartalmazza, kombinálja és továbbítja a kvantálási információt. A Planck-féle elektromágneses sugárzás léte is az egyetemesen jelenlévő kvantálás bizonyítéka, amelybe az elektromágneses tér periodikus változása és a tömeggel rendelkező részegységek ismétlődő mozgása egyaránt beletartozik. Olyan szubatomi, elemi részecskéről sem tudunk, amely nem kvantálna, vagy ütközne.

A kvantálási információ a kvantummechanika jelenségeit és elemeit szervesen, konzisztensen kapcsolja a makró világhoz, amihez sem matematikai transzformációkra, sem sejtésekre, sem misztikus trükkökre nincs szükség. Álláspontunk szerint a titokzatosnak tartott kvantum összefonódások mögött is a kvantálási információ konzisztens jelenléte áll. **A jelen összefonódás a múltban már eldőlt, csak a kvantálás tette elérhetővé az információt a környezet számára.**

Egy kvantáló részecske „*nem emlékszik*”, de a kvantálási információ „*nem felejt*”.

A részelemek, atomok, molekulák előzőleg is ütköztek, és remélhetőleg később is fognak, ezért hordoznak információt a környezetükről, és továbbítanak is hatványozódó módon terjedő információt a környezetük felé.

A kvantáló szubatomi részecskéknek is van saját kreatív szintje, ahol kvantálási információ is jelen van, ugyanúgy, mint az atomoknak, a molekuláknak, az égitesteknek, vagy a galaxisoknak is van kvantálási információs függése a saját kreatív szintjükön. A kreatív szintek párhuzamosan és egymásba ágyazva is előfordulnak. Az összes kvantálási információ kombinálódhat egymással.

Az ütközések révén továbbított hatás és információ terjedési üteme (sebessége) megegyezik a részelemek, molekulák mozgási energiájának átadása (ütközése) ütemével (sebességével). Elektromágneses hullámok esetén az információterjedés sebessége megegyezik az ismert fénysebességgel. Egy külső rendszerhez történő kapcsolódás által átadott információ esetén nincs fizikai sebességkorlát.

Vannak tudósok, akik az anyagi rendszerünkbe bevezetik az információt, mint létező jellemzőt, de eddig nem tudták a tömeg-energia rendszerhez szervesen kapcsolni. A rendezetlenség és az entrópia fogalmak által hordozott információ sem kapcsolódik a tényleges kvantáló elemek formálódási folyamatához. A termodinamika alapját képező entrópia folyamatosnak tekintése eleve tévedés az általános kvantálás miatt.

A kvantálási információ valahogyan, valamikor – kezdetben – bekerült az anyagi rendszerbe, és megörököltük. A tömeg és az energia valahogyan viszonyul a környezetéhez, amely kifelé irányuló hatást a tömeg és az energia jelenléte nem határozza meg teljes mértékben (determinisztikusan). Az információ nem fogható meg, de a hordozói igen. **Az információ átadás egy kvantáló elemeket tartalmazó folyamat, amely megállíthatatlanul terjed, amíg csak anyag létezik.**

Az anyag és/vagy energia jelenlétéhez társult információ nem csak egymáshoz, hanem folyamattá is kapcsolja az egyedi jelenségeket, vagy eseményeket. **Az információ a tömegtől és az energiától elkülönülve hat, de az eredmény már elválaszthatatlanul örökíti át a tömeget, energiát és információt** egy következő esemény leendő kiinduló pontjaként, ahol a hordozott információ és a környezetből kapott információ kombinálódása hatására jön létre az újabb eredmény, amely a folyamat részeként újabb hatást gyakorol a környezetre, és viszi tovább a kombinálódott információt is.

Nem külön az energia öröklődik energiává, és nem az információ öröklődik információvá, hanem a kapott/felvett információ hatására a tömeg-energia-információ rendszer formálódik.

5. MOZGÁSI ENERGIA, MINT ALAPMENNYISÉG

Olyan alapmennyiséget választottunk, amely a dinamikus hatások, nagy mozgási sebesség, valamint a kvantáló elemekből álló reális anyagok és energiacsomagok esetében is egyformán, transzformáció nélkül használható.

A tömegpont mozgási (kinetikus) energiája a környezetéhez képest meghatározható, és a tömeg és energia egyenértékűség követelményének is megfelel. A pontmechanikában évszázadok óta ismert és használt mennyiség. (Lásd: G. Galilei, J. Kepler, I. Newton, L. Euler munkássága)

Az energiamegmaradási axióma (termodinamika első főtétele) kimondja, hogy izolált rendszer teljes energiája állandó. A nem izolált rendszer teljes energiájának megváltozása egyenlő a kívülről a rendszerhez vezetett energiák összegével. Mi sem teszünk mást, csak a mozgási (kinetikus) energia változásának hatását követjük nyomon molekuláról molekulára, testek között, vagy éppen galaxisról galaxisra. Ezt a követést eddig sem a kvantummechanika, sem a kontinuummechanika nem tudta megtenni, pedig ez lehett volna a keresett kapocs közöttük.

A kinetikus/mozgási energia a gázmolekulák esetében a gyakorlatban is veszteségmentesen átadódik. A molekuláris ütközések során (kreatív szinten) a kinetikus energia és a potenciális energia egymásba oda-vissza átalakul.

Egy tömegpont mozgási energiájából a tömeg, vagy a sebesség ismerete alapján a másik változó kiszámolható. A mozgási energia nagysága egy ütközés, lefékeződés esetén meghatározható a környezetére kifejtett hatásból is.

Ha több tömegpontunk van, vagy többszöri ütközés jön létre, akkor szükség lesz arra, hogy az ütközés gyakorisága információt bevezessük, mert ettől függ, hogy egy adott mozgási energia milyen átlagos hatást, nyomást, erőt fejt ki összetett szinten a környezetére.

Ugyanakkora mozgási energia nagyobb átlagos erőt, vagyis nyomást, vagy impulzusintegrált fejt ki a környezetére, ha a tömegpont gyakrabban pattog egy szűkebb résben.

A kreatív téridő-operátoroknak a fenntartott helye megvan az energiamérlegekben, amelyet eddig *„sötét, belső, misztikus, meg rejtett”* jelzőkkel ellátott fiktív operátorok foglaltak el a célszerűség jegyében.

A kreatív téridő-operátorok használata olyan kérdésekben is megoldást kínál, mint a sötét anyag, sötét energia, az anyaghalmazok sűrűsödése, az ismert világegyetem tágulása, az égitestek keletkezése és változásai, vagy a világ keletkezési elméletek korai jelenségei.

Számítás részletes levezetése a www.magai.eu honlap publikációiban részletesen, vagy a https://www.academia.edu/161296378/REDESIGN_IN_PHYSICS_INFORMATION_IS_THE_KEY portálon megtalálható.

A relativitási elméletekkel kapcsolatban megfogalmazott transzformációk, dilatációk és kontrakciók nem egy új világot nyitottak meg előttünk, hanem a korábban használt kontinuummechanikai világképünk hibáit javítgatták a maguk módján. Nem csökkentették azonban a kvantumos világtól elválasztó szakadékot.

Az információval vezérelt formálódás természetes téridőt képez le, amelyet **kreatív téridőnek** nevezünk. Lehetne jobb nevet is találni, de így könnyebb szembe állítani az ismert fogalmakkal. Hívhatnánk *„kreációnak”* is, mert minden ismert létezőnek az alapeleme az ismert kezdettől fogva.

Természetes a kreatív téridő modellünk, mert a valós, kreatív szintű, térelemekkel bíró eseményeket kapcsolja makró folyamattá, amelynek időben megjelenő kiterjedése van. A térelemekkel kapcsolatos események, és az időben megjelenő kiterjedésük nem választható szét. Az egyes események időben eltolva követik egymást, **de az időnek nincs közvetlen hatása az energiamérlegre**.

A kreatív téridő értelmezés eleget tesz A. Einstein realista elvárásainak ugyanúgy, mint a tudatosan nem-realistának tartott kvantumelmélet reális eredményeinek.

A kontinuummechanika ismer reverzibilis folyamatokat, de a kreatív téridő szerint ezeknek nincs reális fizikai tartalma, ezért azok fantom információt alkotnak. Ha az információ elterjedt, azt nem lehet visszafordítani, csak valami hasonlót lehet barkácsolni, de annak előzménye nem ugrálhat kedvünk szerint. Előzmény nélküli folyamatot nem ismerünk.

6. ÖSSZEFOGLALÁS

Bemutatjuk, hogy az összetett rendszerekbe épült fizikai információ energiát ér. Úgy is fogalmazhatunk, hogy a kvantáló tömeg és energia az (in)formációja által egybefogva hat a környezetére. Ugyanazon kvantáló tömeg és kinetikus energia, más formációban, már más külső makró hatást fejt ki.

A kvantumos eseményekhez társított, beépült információ, vagy kreatív téridő-operátor lehetővé teszi, hogy a kvantumos jelenségeket, eseményeket értelmezni tudjuk összetett, makró és kozmikus méretekben, és viszont. A kreatív téridő alkalmazásával bizonyítható több korábbi sejtés, amelyeket tévesen misztikus kvantum összefonódásoknak, fluktuációnak, vagy más rejtett hatásoknak tulajdonítottak.

A kvantálási információ ellenállhatatlanul terjed. Nem csak az anyagi környezetünk meghatározó eleme, hanem minden, az anyagi létünkkel kapcsolatos szellemi és lelki jelenségnek, nyelvi és

kulturális tevékenységnek is alkotó része.

A kapcsolataink jelentős térbeli távolságokat hidalhatnak át, mert általa nem csak a szomszédos kvantáló elemek hatnak egymásra az ütközések/interakciók során, hanem távoli eredetű információs folyamatok is kombinálódva, hatással vannak egymásra, és a távoli anyagra.

A testté lett létezővel való kapcsolatnak hordozója, vagy része a kvantálási információ átadásának, kombinálódósának folyamata. Ez a függőség azonban túlmutat jelen írásunk lehetőségein. A szerző álláspontja a https://www.academia.edu/123563422/AZ_%C3%89LETNEK_BESZ%C3%89DE publikációkban található.

Kelt: Biatorbágy, 2026. 10. 23.